

Mulțumiri membrilor Wicca, pentru că au răspuns cererii mele cu mai multă informație decât aș putea folosi — Maria Lima, Sandilee Lloyd, Holly Nelson, Jean Hontz, și M. R. „Murv” Sellars. Mai datorez mulțumiri și unor experți în alte domenii: Kevin Ryer, care știe mai multe despre porcii mistreți decât știu majoritatea oamenilor despre propriile animale de companie; dr. D. P. Lyle, care este atât de amabil încât să răspundă tuturor întrebărilor pe teme medicale; și, bineînțeles, Doris Ann Norris, bibliotecarul de referință pentru staruri.

Dacă am făcut greșeli atunci când am folosit cunoștințele pe care aceste persoane mi le-au împărtășit, voi face tot ce-mi stă în putință să dau cumva vina pe ele.

CÂND M-AM ÎNTORS ACASĂ de la muncă, am găsit biletul pe ușă. Eram în schimbul care începea la prânz și se termina la începutul serii, la Merlotte's, dar din moment ce eram în ultima parte a lunii decembrie se întuneca devreme. Așadar Bill, fostul meu iubit — adică Bill Compton, sau Vampirul Bill, așa cum îi spun cei mai mulți dintre obișnuiții de la Merlotte's — lăsase probabil mesajul cam cu o oră în urmă. Nu poate ieși până nu se lasă întunericul.

Nu l-am văzut pe Bill de peste o săptămână, iar despărțirea noastră nu fusese una veselă. Dar faptul că am atins plicul cu numele meu scris pe el m-a făcut să mă simt mizerabil. Vă veți gândi că — deși am douăzeci și șase de ani — nu am mai avut și nu am mai pierdut nici un prieten înainte.

Aveți dreptate.

Tipii obișnuiți nu vor să se întâlnească cu cineva atât de ciudat ca mine. Oamenii spun că în capul meu e o varză încă de când am început școala.

Au dreptate.

Nu vreau să spun că nu încercă să mă agațe din când în când la bar. Bărbații se îmbată. Eu arăt bine. Uită de îndoielile lor cu privire la reputația mea de ciudată și de zâmbetul meu omniprezent. Dar numai Bill a ajuns suficient de aproape de mine, adică intim. Despărțirea de el m-a durut tare.

Am așteptat să deschid plicul până când m-am așezat la masa veche și plină de zgârieturi din bucătărie. Încă mai aveam haina pe mine, dar îmi scosesem mânușile.

Dragă Sookie, voiam să vin să vorbesc cu tine când te vei mai fi recuperat de pe urma evenimentelor nefericite care au avut loc cu ceva timp în urmă, luna asta.

„Evenimente nefericite”, pe naiba. Vânățiile dispăruseră în sfârșit, dar aveam un genunchi care încă mă durea la frig, și care bănuiam că mă va durea așa mereu. Fiecare rană pe care o aveam fusese căpătată în timp ce-l salvam pe iubitul meu infidel, care fusese făcut prizonier de către un grup de vampiri, printre care se număra și fosta lui iubită, Lorena. Încă nu-mi dădusem seama de ce Bill fusese atât de îndrăgostit nebuște de Lorena încât răspunsese chemării ei în Mississippi.

Probabil că ai o groază de întrebări despre ce s-a întâmplat.

Corect.

Dacă vrei să vorbești cu mine față în față, vino la ușa de la intrare și lasă-mă să intru.

Aoleo. Nu anticipasem asta. M-am gândit cam un minut. M-am decis că, deși nu mai am încredere în Bill, nu credeam că mi-ar face totuși vreun rău fizic, așa că m-am dus la ușa de la intrare. Am deschis-o și am spus:

— Bine, intră.

A ieșit din pădurea care înconjura luminișul în care se afla bătrâna mea casă. M-a durut când l-am văzut. Bill era lat în umeri și nu avea pic de grăsime pe el, asta datorită vieții duse ca fermier pe pământul de lângă proprietatea mea. Era solid și puternic datorită anilor în care fusese soldat al Confederației, înainte de moartea sa, în 1867. Nasul său drept părea copiat de pe o vază grecească. Avea părul castaniu-închis și tuns scurt, iar ochii îi erau la fel de închiși la culoare. Arăta exact la fel ca atunci când ieșeam împreună, și va arăta mereu la fel.

A ezitat înainte să treacă pragul, dar îi dădusem voie, și m-am dat la o parte ca să poată trece și intra în sufrageria plină de mobilă veche și confortabilă și curată lună.

— Mulțumesc, spuse cu vocea lui rece și catifelată, o voce care-mi provoca încă fiori de plăcere.

Multe lucruri au mers prost între noi, dar nici unul dintre ele nu avea legătură cu patul.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să plec.

— Unde te duci?

Am încercat să par la fel de calmă ca și el.

— În Peru. La ordinele reginei.

— Încă mai lucrezi la baza ta de date?

Nu știam aproape nimic despre computere, dar Bill studiase din greu ca să devină expert în calculatoare.

— Da, mai trebuie să fac niște investigații. Un vampir foarte bătrân din Lima știe foarte multe lucruri despre cei din rasa noastră aflați pe continentul nostru, iar eu am stabilit o întâlnire ca să discut cu el. O să și vizitez puțin locurile cât voi sta pe acolo.

Am rezistat dorinței de a-i oferi lui Bill o sticlă de sânge sintetic, ceea ce ar fi fost un semn de ospitalitate.

— Ia loc, i-am spus politicoasă și i-am arătat canapeaua.

Eu m-am așezat pe marginea fotoliului, plasat în diagonală față de canapea. Se lăsă tăcerea, o tăcere care mă făcu și mai conștientă de cât eram de nefericită.

— Ce face Bubba? am întrebat în cele din urmă.

— Acum e în New Orleans, spuse Bill. Reginei îi place ca, din când în când, să-l țină prin preajmă, iar el a fost mult prea vizibil pe aici în ultima lună, așa încât ni s-a părut o idee bună să-l ducem în altă parte. Se va întoarce curând.

L-ați recunoaște pe Bubba dacă l-ați vedea; toată lumea îi știe chipul. Dar nu a fost „transformat” cu succes. Probabil că asistentul de la morgă, care se întâmpla să fie un vampir, ar fi trebuit să ignore scânteia de viață pe care o mai avea. Dar, din moment ce era un mare admirator, nu a putut să reziste tentației, iar acum întreaga comunitate sudistă a vampirilor îl mută de colo, colo și încearcă să-l țină departe de ochii publicului.

Urmă din nou tăcere. Plănuisem să-mi scot pantofii și uniforma, să-mi pun o rochie confortabilă și să mă uit la televizor cu o pizza Freschetta alături. Era un plan lipsit de pretenții, dar era al meu. În loc de asta, iată-mă aici, suferind.

— Dacă ai ceva de spus, cel mai bine ar fi să-i dai drumul și să spui, i-am zis.

A dat din cap afirmativ, mai mult pentru sine.

— Trebuie să-ți explic, spuse.

Mâinile sale albe i se așezară de la sine în poală.

— Lorena și cu mine...

Am tresărit involuntar. Nu mai voiam să aud acel nume niciodată. Mă părăsise pentru Lorena.

— Trebuie să-ți spun, zise, aproape furios.

Văzuse cum m-am crispat.

— Dă-mi ocazia asta.

După o secundă, i-am făcut semn cu mâna că poate continua.

— Motivul pentru care am plecat la Jackson când m-a chemat este că nu m-am putut abține.

Sprâncenele mele se ridicară. Am mai auzit asta. Înseamnă: „Nu am autocontrol” sau „La

vremea aia mi s-a părut că merită și nu am gândit mai sus de talie.”

— Am fost iubiți cu multă vreme în urmă. Așa cum ți-a spus Eric, legăturile între vampiri nu au tendința să dureze, deși sunt foarte intense. Oricum, ceea ce nu ți-a spus Eric este că Lorena este vampirul care m-a transformat.

— În Slujitorul Întunericului? am întrebat, apoi mi-am mușcat limba.

— Asta nu era un subiect de luat în glumă.

— Da, fu de acord Bill, foarte serios. Apoi am devenit iubiți, ceea ce nu se întâmplă tot timpul.

— Dar v-ați despărțit...

— Da, cam acum opt ani, am ajuns la un punct în care nu ne mai puteam suporta unul pe celălalt. Nu am mai văzut-o pe Lorena de atunci, deși am auzit despre ce făcea, bineînțeles.

— Da, sigur, am spus fără expresie.

— Dar a trebuit să-i ascult chemarea. Este absolut obligatoriu. Când cel care te-a transformat te cheamă, trebuie să răspunzi.

Vocea lui era insistentă.

Am dat din cap, încercând să par înțelegătoare. Cred că nu am făcut o treabă prea bună.

— Mi-a ordonat să te părăsesc, spuse.

Ochii săi negri îi studiau pe ai mei.

— Mi-a spus că te va ucide dacă nu o fac.

Îmi pierdeam răbdarea. Mi-am mușcat partea interioară a obrazului, zdravăn, ca să mă oblig să mă concentrez.

— Așadar, fără nici o explicație sau fără vreo discuție cu mine, ai decis ce era mai bine pentru mine și pentru tine.

— A trebuit, spuse. A *trebuie* să răspund chemării ei. Și știam că era capabilă să-ți facă rău.

— Ei bine, ai avut dreptate.

De fapt, Lorena s-a străduit până la ultima suflare să mă trimită pe lumea cealaltă. Dar eu am fost mai rapidă — e drept, printr-un noroc, dar mi-a ieșit.

— Iar acum tu nu mă mai iubești, spuse Bill, cu un ușor ton interogativ în voce.

Nu aveam nici un răspuns clar.

— Nu știi, am zis. Nu mă gândeam că vrei să te întorci la mine. În fond, ți-am omorât *mama*.

Și tonul meu avea o notă interogativă, dar era mult mai amar.

— Atunci avem nevoie să stăm o perioadă mai lungă separați. Când mă întorc, dacă ești de acord, vom sta din nou de vorbă. Un sărut de la revedere?

Spre rușinea mea, mi-ar fi plăcut la nebunie să-l sărut din nou pe Bill. Dar era așa o idee proastă, încât chiar și simpla dorință era greșită. Ne-am ridicat și i-am atins rapid obrazul cu buzele. Pielea sa albă avea acea strălucire care-i distingea pe vampiri de oameni. Am fost surprinsă să aflu că nu toată lumea îi vedea așa ca mine.

— Te întâlnești cu vârcolacul? mă întrebă când aproape ieșise pe ușă.

Vorbele parcă îi fuseseră scoase cu cleștele.

— Cu care? am întrebat, rezistând tentației de a bate din gene.

Nu merita nici un răspuns, știa și el asta.

— Cât vei fi plecat? am întrebat brusc, iar el mă privi gânditor.

— Nu știu sigur. Poate două săptămâni, răspunse.

— Poate vorbim când te întorci, am spus întorcându-mi fața. Lasă-mă să-ți dau înapoi cheia.

Mi-am pescuit cheile din geantă.

— Nu, te rog păstrează-o lângă cheile tale, spuse. S-ar putea să ai nevoie de ea cât sunt eu plecat. Poți merge acasă la mine oricând dorești. Scrisorile mele sunt reținute la poștă până când îi anunț eu și cred că și celelalte treburi nerezolvate au fost puse la punct.

Așadar, eu eram ultima sa treabă nerezolvată. Am blestemat sentimentul de furie care era gata să izbucnească zilele astea.

— Călătorie plăcută, am spus rece și am închis ușa în urma lui.

M-am îndreptat înapoi către dormitorul meu. Trebuia să-mi pun un halat și să mă uit la televizor. La naiba, aveam de gând să mă țin de plan.

Dar, în timp ce puneam pizza în cuptor, a trebuit să-mi șterg obrajii de câteva ori.

PETRECEREA DE REVELION de la Merlotte's Bar & Grill se terminase în cele din urmă. Deși proprietarul barului, Sam Merlotte, ceruse întregului personal să lucreze în seara asta, doar Holly, Arlene și cu mine am acceptat. Charlise Tooten a declarat că era prea bătrână ca să se pună cu dezastrele pe care trebuia să-l îndurăm de Revelion, Danielle avea de mult făcute planuri să meargă la o petrecere cu pretenții, alături de prietenul ei, iar o tipă nouă nu putea începe decât peste două zile. Cred că Arlene, Holly și cu mine aveam mai mare nevoie de bani decât de distracție.

Iar eu nici nu fusesem invitată să fac altceva. Cel puțin, când lucrez la Merlotte's, fac parte din decor. E și asta o formă de acceptare.

Măturam hârtia ruptă și mi-am amintit din nou să nu-i spun lui Sam ce idee neinspirată fuseseră